

1

Un fazan sălbatic solitar zbura razant pe costișa dealului aproape atingând vârful ierbii. Când ajunse pe culme își strânse aripile, își coborî picioarele, după care se tupilă la adăpost. Dinspre vâlcea îl urmăreau doi băietani și un câine: câinele era în frunte, cu limba lui roz bălângănindu-i-se la colțul gurii, iar cei doi gemeni alergau umăr la umăr în spatele lui. Cămășile lor kaki aveau pete mari de sudoare, fiindcă soarele african era încă destul de fierbinte deși se îndrepta de-acum spre asfințit.

Câinele adulmecă urma păsării și încremeni locului tremurând: preț de o clipă rămase așa inspirând pe nări, după care începu să se agite. Se plimba înainte și înapoi, când într-o direcție, când într-alta, cu capul în jos și doar spinarea și coada lui neastâmpărată se mai zăreau deasupra ierbii uscate. Gemenii îl ajunseră din urmă. Gâfâiau din greu fiindcă urcușul costișei nu fusese ușor.

– Dă-te la o parte, îmi stai în drum! se răsti Sean la fratele lui și Garrick se conformă ascultător.

Sean era mai înalt cu zece centimetri și cu zece kilograme mai greu: destul cât să-i dea dreptul de a face pe șeful. Sean își îndreptă din nou atenția către câine.

– Sari pe el, Tinker! Caută-l, băiete!

Coada lui Tinker confirmă faptul că ordinul fusese ascultat, dar botul continua să rămână în pământ. Cei doi gemeni veneau după el, așteptând cu încordare ca pasărea să țâșnească. Își țineau țepușele ridicate și înaintau pe furiș, cu pași mici, ținându-și respirația. Tinker dădu peste pasărea ascunsă la firul ierbii și făcu un salt, hămăind scurt, și pasărea se ridică în aer. Se înălță rapid din iarbă, cu bătaii iuți din aripi.

Sean azvârli țepușa, dar greși ținta. Fazanul încercă să se îndepărteze vânturând disperat aerul cu aripile, dar fu rândul lui Garrick să arunce vergeaua de lemn, care şuieră până la impactul cu trupul cafeniu și gras al fazanului. Pasărea se rostogoli într-o jerbă de fulgi și se prăbuși. Se repeziră după el. Fazanul o rupse la fugă în fața lor, șontăcâind cu aripa ruptă prin miriște, în timp ce ei țipau emoționați urmărindu-l. Sean puse mâna pe el. Îi rupse gâtul și începu să rădă, ținând în mâini leșul cafeniu și călduț și așteptându-l pe Garrick să ajungă lângă el.

— Frumos l-ai mai aranjat! exclamă Sean.

Tinker sări să miroasă pasărea, iar Sean se aplecă și o ținu astfel încât câinele să-și poată apropia nasul de ea. Tinker o adulmecă, după care dădu s-o apuce cu botul, dar Sean îi împinse capul la o parte și-i aruncă pasărea lui Garrick, care o agăță la cingătoare lângă celelalte.

— Cam la ce distanță crezi că era — cînșpe metri? întrebă Garrick.

— Ei, eu cred că nu erau chiar cînșpe metri, își dădu Sean cu părerea. Mai degrabă vreo zece.

— Eu cred că au fost pe puțin cînșpe metri. Cred că a fost mai departe decât toate aruncările tale de azi.

Succesul îi dăduse curaj lui Garrick. Surâsul se topi pe chipul lui Sean.

— Zău? făcu el.

— Zău! exclamă Garrick.

Sean își împinse cu dosul palmei părul de pe frunte, părul lui negru și moale, care-i cădea mereu în ochi.

— Da' ce zici de aia din josul râului? Aia a fost de două ori mai departe.

— Zău? făcu Garrick.

— Zău! exclamă Sean agresiv.

— Păi, dacă ești așa de bun, cum de-ai ratat-o pe asta, hm? Tu ai aruncat primul. Cum se face c-ai dat chix?

Fața deja stacojie a lui Sean se împurpură și mai tare, iar Garrick își dădu seama brusc că întinsese prea mult coarda. Făcu un pas îndărăt.

— Pe ce pui pariuri? îl întrebă imediat.

Lui Garrick nu-i era prea limpede pe ce-ar fi vrut Sean să parieze, însă din experiența anterioară știa că, indiferent care-ar fi fost motivul, totul trebuia rezolvat prin luptă. Și rareori îl dovedea Garrick pe Sean când era vorba de pariuri.

— S-a făcut târziu. Eu zic să ne întoarcem acasă. Tata o să ne rupă-n bătaie dacă întârziem la cină.

Sean șovăi, iar Garrick făcu stânga-mprejur, dădu fuga să-și recupereze țepușa și o porni spre casă. Sean o luă la goană după el, îl ajunse și-l depăși. Sean trebuia să fie întotdeauna în frunte. Fiindcă-și dovedise îndemânarea la aruncarea ciomagului, Sean era dispus să-l ierte. Așa că-i aruncă o întrebare peste umăr:

— Ce culoare crezi c-o să aibă mânzu' lu' Gypsy?

Garrick acceptă ușurat oferta de pace și porniră o tălăsuială amicală pe acest subiect și apoi pe altele, la fel de importante. Fuseseră într-o continuă agitație și, cu excepția unei pauze de un ceas când se retrăseseră la umbră lângă râu pentru a frige niște fazani, alergaseră toată ziua.

Aici sus, pe podiș, pajiștea urca și cobora sub picioarele lor, cățărându-se pe colinele domoale și alunecând în vâlcele. Iarba din jurul lor se mișca în adierea vântului: o iarbă înaltă până la brâu, moale și uscată, de culoarea grâului pârguit. În spatele lor, și-ntr-o parte, și-n alta pajiștea se desfășura cât vedeai cu ochii, însă, brusc, dinaintea lor apărea canionul. Pământul se prăbușea la început abrupt, apoi mai domol, pentru a se transforma mai departe în grindurile Tugelei. Râul Tugela curgea printre grinduri, la distanță de vreo treizeci de kilometri, dar era ceață și nu puteau vedea până acolo. Dincolo de râu, până departe spre nord și vreo sută șazeci de kilometri la răsărit spre mare, se întindea ținutul Zulu. Râul era granița. Povârnișul abrupt al canionului era brăzdat de râpe verticale, în care creștea o bogată vegetație de un verde crud.

Dedesubtul lor, la vreo trei kilometri spre grinduri, se afla locuința lui Theunis Kraal. Era o casă în stil olandez acoperită cu paie. Pe pășunea cea mică se aflau o mulțime de cai, fiindcă tatăl gemenilor era un om cu stare. Hornul cuptorului de gătit răspândea un fum albăstrui deasupra locuinței servitorilor, iar zgomotul slab al cuiva care tăia lemne ajungea până la ei.

Sean se opri pe buza canionului și se așeză pe iarbă. Își apucă unul din picioarele lui murdare și-l răsuci așezându-l în poală. În călcâi avea o rană în locul de unde ceva mai devreme smulsese un spin și acum era plină de țărână. Garrick se așeză lângă el.

– Să știi c-are să doară când mama o să toarne iod peste ea! îi strigă apoi. O să aibă nevoie de un ac ca să scoată toată murdăria. Pun pariu c-o să țiți – c-o să țiți de n-ai să mai știi de tine!

Sean nu-l luă în seamă. Smulse un fir de iarbă și începu să zgârme cu el în rană. Garrick privea cu atenție. Nu putea exista o pereche de gemeni mai diferiți. Sean arăta deja a bărbat în toată firea: umerii îi deveniseră mai viguroși și grăsimea era deja înlocuită de mușchi puternici. Totul pulsa de sănătate în el: părul negru, pielea bronzată de soare, buzele și obrajii rumeniți de sângele năvalnic și ochii de un albastru-închis, ca umbra unui nor pe un lac de munte.

Garrick era subțirel, cu încheieturi și glezne de fată. Părul lui era de un șaten spălăcit, crescut în chică firavă la ceață, avea tenul pistriuat, iar nasul și conturul ochilor erau tot timpul roșii din cauza febrei fânului. Se plictisi repede să observe intervenția chirurgicală pe care o făcea Sean. Întinse mâna și se jucă cu una din urechile clăpăuge ale lui Tinker, iar asta tulbură ritmul respirației câinelui care înghiți de două ori, iar saliva îi picură de pe vârful limbii. Garrick își ridică privirea și contemplă priveliștea canionului. Puțin mai jos de locul unde stăteau se afla capătul uneia dintre văile cu vegetație.

– Sean, uite acolo! Lângă tufiș!

Șoaptele lui erau tremurate din cauza emoției.

– Ce e? întrebă Sean ridicând ochii speriat. Apoi îl văzu.

– Cuminte, Tinker! Garrick apucă zgarda și trase spre el capul câinelui pentru a-l împiedica să vadă animalul și să o ia la fugă după el. E cel mai mare *inkonka* bătrân din lume, spuse apoi într-un suflăt.

Sean era prea absorbit pentru a-i răspunde.

Antilopa de tufiș ieșea precaută din ascunzătoare. Era un exemplar mare, negru din cauza vârstei. Petele de pe solduri erau de-acum spălate ca niște vechi semne făcute cu creta. Cu

urechile ciulite și coarnele răsucite în spirală drept în sus, având mărimea unui căluț, dar pășind sprintar, ieși la loc deschis. Se opri și-și răsuci capul într-o parte și într-alta, atentă la semnele de primejdie, după care o luă în jos la pas, tăind coasta în diagonală pentru a dispărea într-o altă văioagă. O clipă după dispariția antilopei, gemenii rămăseseră nemișcați, după care izbucniră amândoi în același timp:

– Hei, ai văzut-o? Ai văzut ce ditamai coarne avea?

– Atât de aproape de casă și noi habar n-aveam că era aici...

Se ridicară în picioare continuând să pălăvrăgească, iar Tinker se molipsi și el de exuberanța lor. Lătra și el de zor și le dădea târcoale. După primele clipe de confuzie, Sean preluă controlul ridicând vocea pentru a se face mai bine auzit:

– Pariez că se ascunde în râpa aia în fiecare zi. Pun pariu că stă acolo toată ziua și iese numai noaptea. Hai să mergem să ne uităm și noi un pic!

Sean coborî cel dintâi coasta abruptă.

Chiar la marginea tufișurilor, într-o mică peșteră întunecată și răcoroasă și tapetată cu frunze moarte, ei dădură peste ascunzătoarea antilopei. Locul era bătătorit de copite și presărat cu excremente, iar în locul unde ședea tolănită rămăsese urma adâncită. Pe așternutul de frunze se mai aflau niște fire de păr cu vârful alb. Sean se lăsă în genunchi și luă în mână unul dintre ele.

– Și cum o să punem mâna pe ea?

– Am putea săpa o groapă și pe fundul ei să înfigem țepușe ascuțite, sugeră Garrick plin de volubilitate.

– Și cine-o să sape – tu?! întrebă Sean.

– Ai putea să dai și tu o mână de ajutor.

– Ar trebui să fie o groapă destul de mare, spuse Sean meditativ.

Se lăsă liniștea în timp ce amândoi cântăreau în minte volumul de muncă pe care-l presupunea săparea unci capcane. Nici unul din ei nu mai reluă ideea.

– Am putea merge să adunăm și alți puști de la oraș și să facem o hăituire cu ciomegele, spuse Sean.

– La câte partide de vânătoare am fost cu ei? Cred că s-au făcut vreo sută, iar noi nici măcar un amărât de *duiker* n-am prins,

ce să mai vorbim de o antilopă! Garrick șovăi apoi continuă: Și pe urmă, nu-ți mai aduci aminte ce i-a făcut *inkonka* ăla lui Frank Van Essen? După ce l-a împuns cu coarnele, au trebuit să-i vâre la loc mâțele prin gaura din burtă.

– Ți-e frică? întrebă Sean.

– Ba nu mi-e frică! exclamă indignat Garrick, apoi continuă repede: Doamne, e aproape întuneric. Eu zic s-o luăm spre casă.

Coborără în vale.

Sean stătea întins în întuneric și privea lung la dreptunghiul cenușiu al ferestrei aflate de cealaltă parte a camerei. Pe cer strălucea o felie de lună. Sean nu putea dormi: se gândea la antilopa de tufiș. Își auzi părinții intrând pe ușa dormitorului; mama lui vitregă spunea ceva, iar tatăl lui râdea: Waite Courtney hohotea gros ca tunetul îndepărtat.

Băiatul auzi închizându-se ușa de la camera lor și se ridică în capul oaselor.

– Garry, rosti el, dar nu primi nici un răspuns. Garry! Apucă un bocanc și azvârlu cu el după care se auzi un mormăit. Garry!

– Ce vrei? se auzi vocea lui Garrick, adormită și săcăită.

– Mă gândeam... Măine e vineri.

– Și ce dacă?

– Mama și tata o să meargă la oraș. O să fie plecați toată ziua. Am putea lua pușca și să ne ducem după bătrânul *inkonka*.

Patul lui Garrick scârțâi în semn că se alarmase.

– Ești nebun! spusese șocat și nu izbuti să-și stăpânească vocea pentru a nu-i trăda starea. Tata are să ne omoare dacă ne prinde că i-am luat pușca.

Chiar în clipa când rostea cuvintele era conștient că trebuia să găsească un argument mult mai puternic pentru a-l face pe fratele său să renunțe la acest gând.

Dacă se putea, Sean evita orice i-ar fi atras vreo pedeapsă, dar o șansă de a se prinde antilopa merita tot ce putea administra în chip de corecție dreapta tatălui său. Garrick ședea țeapăn în patul lui, căutându-și cuvintele.

– Și pe urmă, tata ține cartușele încuiate.

Era o bună justificare, dar Sean o spulberă:

– Știu unde sunt două cartușe de care tata a uitat: sunt în glastra cea mare din sufragerie. De o lună stau acolo.

Garrick asuda. Aproape că și simțea șfichiurile biciului vârstându-i buclele și parcă-l și auzea pe taică-său cum numără: ... opt, nouă, zece.

– Hai, Sean, te rog, să ne gândim la altceva...

În cealaltă parte a camerei, Sean se cuibări confortabil între perne. Decizia fusese luată.

3

Waite Courtney își ajută soția să urce pe locul din fața al trăsucii. O mângâie dragăstos pe braț, după care dădu roată către locul de lângă ea, zăbovind un pic pentru a-și trece palma afectuos peste coama cailor și a-și îndesa mai bine pălăria pe capul chelios. Era un bărbat vânjos, iar trăsura se lăsă sub greutatea lui atunci când urcă. Apucă frâiele, după care întoarse capul și, de-o parte și de alta a năsoiului său, ochii priveau surâzători către gemenii care ședeau unul lângă altul pe prispa casei.

– Aș lua-o ca pe o favoare dacă domniile voastre ați reuși să nu faceți vreo boroboacă în cele câteva ceasuri cât eu și mama voastră o să fim plecați.

– Da, tată, răspunseră ei în cor.

– Sean, dacă ai de gând să te cațări iar în arborele de gumă, ăla mare și albastru, dă-i bătaie, măi, dă-i bătaie!

– E-n ordine, tată.

– Garrick, să nu ne mai băgăm să facem experiențe cu fabricarea prafului de pușcă, ne-am înțeles?

– Da, tată.

– Și nu mai face pe nevinovatul! Când mă gândesc la asta, simt cum mă bagi în sperieți, nu alta.

Waite Courtney atinse biciul de crupele lucioase și rotunde ale cailor și trăsura se puse în mișcare pe drumul către Ladyburg.

– Nu ne-a interzis să umblăm cu pușca, rosti Sean în șoaptă, nevinovat ca un mielulel. Acu' du-te de vezi ca servitorii să nu ne stea în drum – dacă ne văd, se lasă cu scandal. După care te întorci roată până la fereastra dormitorului și ți-o dau pe acolo.